

DRUŠTVENE VESTI

Mladini v preudarek.

(Dopis kmeta iz celjske okolice.)

Škof Slomšek je rekel: »Kakršni so ljudje, takšni so časi.« Če te besede nekoliko premislino, moramo priznati, da je imel naš veliki ljudski vzgojitelj prav. Če pogledamo, kar nas je bolj starih, v našo detinsko dobo, so bili tudi takrat slabi časi. Kmetijski pridelki so bili poceni nič manj kakor dandanes, razloček je bil v tem, da je takrat kmet tudi poceni kupil, kar je rabil. Toda takrat je kmečki človek manj kupoval, užival je to, kar je pridelal doma in oblačil se je v domači izdelek. Slomšek je zapel pesem, da tisto dekle kaj velja, ki obleko vso domačo ima. Kaj bi ta veliki mož, ki je priporočal skromnost in ponižnost, danes rekel, če bi prišel med nas! Naj malo opišem razmere. Mimo mene pride nedavno mala deklica, borno oblečena. »Kaj pa neseš?« je vprašam. — »Četrť kile soli.« — »Zakaj pa tako malo?« — »Mama nimajo za več denarja.« — V nedeljo potem pa srečam njeno starejšo sestro z bubi-frizuro, v šimi-čevljih, svilenih nogavicah, gosposkem kožuhu in rokavicah, dasi še ni bilo mrzlo. Skoro bi ne bil verjel svojim očem, taka razkošnost v obleki, pri hiši pa tako pomanjkanje. Še ni dolgo tega, kar je neki kmetijski fant, ki je prevzel posestvo, vprašal uglednega moža iz bolj oddaljenega kraja, ali bi mu mogel nasvetovati primerno nevesto. »Saj boš v domačem kraju našel kaj primernega«, meni ta kmet. Kmetijski fant odgovori: »Jaz bi rad preprosto kmetisko dekle, tukaj so pa same gosposke.« To niso nikake bajke, temveč so resnična dejstva. Tako daleč je že prišlo, da bi skoro morali neveste uvažati iz tistih krajev, ki jih še ni dosegel val današnje nečimernosti. Če se primeri, da pride tako kmetisko-gosposko dekle v preprosto hišo kot gospodinja, je dostikrat nevarnost, da se omaje tudi takšna hiša, ki je prej bila trdna. Le skromnost, pridnost in varčnost bo prinesla v naše hiše in družine zopet srečo in blagoslov. Kot star mož sem zapisal te besede

mladini v preudarek. Moj namen je dober: dobro mladine in dobro naših kmetijskih družin. Mladini, osobito še ženski mladini, svetujem pravo izobrazbo. Naj dekleta pristopijo in delujejo v krščanskih prosvetnih društvih in zvezah za mladino, ki polagajo glavno važnost ne na lepoticenje telesa, temveč na izobrazbo razuma in vzgojo srca.

==

arija, popoldne takoj po večernicah, zanimiva Vombergerjevo igro »Voda«. Vstopnina nizka. Pridite, prijatelji poštene zabave!

Marija Snežna. Da bo naše Prosvetno društvo v teh zimskih mesecih poživilo svoje delovanje, zato vprizori v nedeljo dne 12. t. m. popoldne ob treh kar zaporedoma dve veseligrli s petjem in sicer: »Kaznovana nečimernost« ter »Dr. Vsezna in njegov sluga Štipko

Berlinski fotografi se pripravljajo, da fotografirajo Hitlerjevo vlado.

Sv. Lovrenc na Pohorju. Voda, voda, božji dar... tako poje zaključna pesem igre »Voda«, ki jo vprizori kmetisko bralno društvo na predpusno nedeljo dne 19. februarja ob 3. uri popoldne v Društvenem domu. Igra je čisto posebne vrste, zelo živahna in polna veselega razpoloženja ter vsebuje tudi petje. Ker je ta igra še nova in na Pohorju ne igrana, bo gotovo zanimala vsakogar, da si jo bo sigurno ogledal. Za naše razmere zelo primerna.

Sv. Ana v Slov. goricah. Naše katoliško prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 19. febru-

tičke. Domačini in sosede, posebno pa prijatelji smeja in poštene zabave vljudno povabljeni!

Sv. Bolfenk pri Središču. V nedeljo dne 12. februarja priredi v šoli popoldne po večernicah dramatični odsek Katoliškega prosvetnega društva Finžgarjevega »Divjega lovca« v 4 dejanjih. Prijatelji poštene zabave vljudno povabljeni!

Fram. Dne 22. januarja je imelo Izobraževalno društvo svoj občni zbor. Odborniki so poročali o delovanju društva, ki ima že nad

Iz lovskih krogov.

Prijazno je sedelo nekega zimskega večera več lovcev okoli tople peči pri kupici dobre vinske kapljice, in so svoje strahovite dogodke pripovedovali.

Naposled se oglasi tudi trgovec, rekoč:

»Gospodje, dovolite mi, da tudi jaz povem, kaj se mi je zgodilo: Napravili smo enkrat lov na dvojico medvedov v planinah. Za nekaj časa sem jaz zgrešil družbo in sem sam ostal. Ko dalje korakam, pridem do prepa-
da, preko katerega je podrtó drevo brv delalo. V tistem trenutku zaslišim za sabo rjuti medveda in naravnost proti meni kobacati. Ko vidim, da ni druge

Pavel Keller:

5. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Ema je pripovedovala, da stara Golobovka na vsak način hoče vode iz Colnarjevega studenca.

»In ji je nočeš prinesiti?«

»Le počakala bom... da... Karel odide; potem bom povprašala njegovo mater, če smem zajeti vode iz studenca.«

»Ali se bojiš Karla?«

»Bojim ne, toda... toda...«

»Toda plašna si! Da, da, to se dogaja takole okrog sedemnajstih let!«

Smejal se je tiho in dobrohotno.

Pred vrati domače hiše sta stala mati in Karel. Čakala sta.

»Je še čas,« jima je zaklical učitelj.

»Da,« je rekel, ko sta prišla bliže, »srečal

sem bil našo gospodično Emo. Dobra dušica je vso noč prebedela pri revmatični Golobovki.

Emo je oblila rdečica; ni ji bilo prav, da je učitelj izblebetal to stvar tukaj. Colnarica je prisrčno pozdravila deklico, toliko, da ji ni poljubila roke.

»Kakor rajnica mati! V kratkem moram k gospodu očetu in se mu zahvaliti za prav veliko dobroto.«

Ema jo je začudeno pogledala, vprašala pa ni ničesar. Karel in učitelj sta vedela, da se hoče mati zahvaliti zato, ker je gospod s Kolovca na vprašanje o krivdi odgovoril porotnikom z »ne«.

»Gospodična bi rada povprašala zaradi studenčnice. Stara Golobovka si je silno želi.

»Studenčnico?« je vzkliknil Karel, se okrenil in skočil nazaj v hišo. Hišni zvonček je zavreščal, tako burno je odprl vrata.

»Temu se pa mudi,« se je smejal učitelj, »kakor ogenj!« Medel nasmeh je spreletel tudi blede obraz materin.

»Včasih je še kakor velik dečak. Všeč mi je to.«